

quiatria que tinc confiat. Tal vegada el to ampu-
lós i l'estil barrocc del document faran somriure;
restarà sempre, però, la cosa punyent a què és
feta l'allusió.

La lletra és de la filla d'un malalt. Va adreça-
da al Director de l'Establiment i diu així, en la
part que ens interessa:

*La humilde recurrente, X. X., hija del
recluido en este benéfico establecimiento,
X. X. X., natural de A. (Huesca), al tener
proyectado contraer matrimonio en esta
Corte, recurrió al señor Presbítero Don X.
X., que desempeña su sagrado Ministerio
en la Parroquia a que me honro pertene-
cer, bajo la advocación de Nuestra Señora
de los Dolores, y como en el mundo creyé-
rame huérfana, le encomendé el certificado
o fe de óbito de mi desgraciado padre, y
cuál no sería mi sorpresa al manifestarme
dicho sacerdote que mi padre hallábase aún
en el mundo miserable de los mortales. Cla-
ro está, señor Director, que el asunto, que
tiene perspectiva de una novela, es desgra-
ciadamente uno de esos tantos dramas que
tiene la vida real y efectiva.*

*¿Quién dirá, que no me conozca, que
no soy envuelta en el tráfago mundano,
hija del albedrío y del libertinaje?*

*¿Quién no se hará cuenta que no soy
otra cosa que una mujer perdida en un
Oceano de pasiones?*

*Pues, nada de esto existe, señor Direc-
tor, y siempre que lo estime podrá corrobo-
rar mis modestos asertos.*

*Quedéme huérfana de madre a los tres
años de edad, en el referido pueblo (tam-
bién mío natal) de A., con otro hermano
de menor edad, bajo el cuidado y tutela de
mi anciana abuela, hallándose mi padre ai
poco tiempo perturbado (pues sólo conser-
vo una idea muy confusa) haciéndonos
crear los nuestros (no sé con qué idea se-
ría ni quiero parar a pensarlo) tanto a mi
hermano como a una servidora, que mi pa-
dre había muerto, y transcurrido así el
tiempo, estuvimos con mi abuelita hasta
que tuve doce años, que la pobre abandonó
el mundo de la infamia... quedándonos con
tal motivo en la más completa orfandad.*

Com podem veure, la família fa creure a aques-
ta noia que el seu pare, assistit en un manicomi,

és mort. Si hagués guarit, quin acolliment li es-
perava prop dels seus que l'eliminaven, ja no sols
de la vida dels seus afectes, sinó també del món
dels vius?

Si l'alleujament o el guariment de la malaltia
mental s'obté després d'un temps relativament curt
d'assistència a l'Establiment psiquiàtric—temps que
podríem fixar entre tres mesos i un any—, el
malalt necessitarà, sobretot, ésser ajudat material-
ment, puix que sovint es trobarà sense recursos i
sense les energies necessàries per lliurar-se de ple
al treball. Li caldrà, també, que li cerquin ocupa-
ció adequada, que de vegades no serà la mateixa
que tenia abans per ésser-li perjudicial des del
punt de vista psíquic, i necessitarà encara que l'a-
consellin i el guiïn en la seva readaptació social.
Precisarà, d'altra banda, que la família sigui in-
formada de la manera com ha de procedir envers
el malalt.

Si el psicòpata és una alcohòlic, és gaire bé se-
gur que recidivarà si troba obstacles en la seva
readaptació familiar o social, i àdhuc quan aquells
no es presentaran li seran necessaris un consell,
una guia i una mà tutelar que l'ajudin a vigorit-
zar la seva voluntat, sempre a punt de defallir
davant la temptació del tòxic. Caldrà encara con-
tinuar l'educació anti-alcohòlica començada a l'A-
sil.

I ací és oportú de dir que cal que no ens adormim
sobre el flonjo coixí de la proverbial sobrietat
de la nostra gent, pel que toca a l'ús i abús
de les begudes alcohòliques. Evidentment que
l'alcoholisme no és per a nosaltres un problema
mèdico-social paorós, de proporcions gegantines,
com ho és per altres països; però és notori també
que les psicosis alcohòliques s'observen tant a
Barcelona com a certes comarques amb relativa
freqüència. Que en algunes comarques gironines
l'alcohol és un factor patogen d'importància,
ho demostrarem en la nostra enquesta sobre l'al-
coholisme en aquelles comarques, realitzada a
l'any 1918.

Quan surten del Manicomi, la major part dels
malalts psíquics de beneficència han de tornar ne-
cessàriament amb llurs pròpies famílies. I bé; és
freqüent que en aquest ambient familiar s'hi tro-
bi, no solament per la misèria física, sinó també
de vegades per les condicions morals, la causa
més important d'alienació mental que obrà sobre
el pacient. I és precisament d'aquest ambient fa-
miliar, del seu millorament, de la seva higienitza-
ció material i moral que el Patronat hauria d'o-